మా డాడీ రాక్షసుడు - సర్వజిత్

"మా డాడీ రాక్షసుడు" అరచినట్లు చెప్పింది అర్పిత.

నిర్ఘాంతపోయాడు డాక్టర్ పవన్.

అర్పిత ముఖం అంతా కందగడ్డలా అయిపోయింది. ఆమె ముఖంలోని హావభావాలు పరిశీలిస్తూ మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

ఆమె కనుబొమలు చిట్లించింది. ముఖం చీదరగా పెట్టింది. పెదవులు కదుపుతోంది. ఏమంటున్నదీ మాత్రం తెలియడంలేదు.

"మీ డాడీ ఎందుకు రాక్షసుడు ?" నెమ్మదిగా పెదవుల మీద నవ్వుతెచ్చుకుని, కాసేపయ్యాక అడిగాడు డాక్టర్ పవన్.

ఆమె సమాధానం చెప్పలేదు. చీదరగా ముఖం పెట్టి తల దించుకుని చేతివేళ్ళు విరుచుకుంటూ కూర్చుంది. "మీ డాడీ రాక్షసుడంటే.... ఎలా?" ప్రశ్న మార్చి అనునయంగా అడిగాడు.

ఆమె తల పైకెత్తి డాక్టర్ ముఖంలోకి చూసింది. అతను చిరునవ్వు నవ్వుతూ మంచం మీద చేయి ఆన్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

ఆమె తలతిప్పుకుని రూము అంతా కలయ చూస్తోంది తప్ప అతని ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పలేదు.

"ఇప్పుడేం చదువుకుంటున్నావ్?" మామూలుగా అడిగాడు డాక్టర్.

"సిక్స్"

"ఏ కాన్వెంటులో?"

చెప్పింది అర్పిత.

"పొద్దున ఎన్నిగంటలకు లేస్తావ్?"

"ఐదింటికి"

"లేచి?"

"టెన్నిస్ ప్రాక్టీస్.....ఆరింటికి కాస్సేపు రిలాక్సయి గార్డెనింగ్...."

"తర్వాత?"

"ఏముందీ.... త్వరగా రెడీ అయి... కాన్వెంట్ బస్సొస్తుంది ఎనిమిదింటికి.... ఎనిమిదికిలోమీటర్లు వెళ్ళాలి.... బస్సులో అందరం నిద్రపోతాం. యు.కె.జి నుంచి అదే బస్సు, అదే నిద్ర... సాయంత్రం ఆరింటికి వస్తాను. టిఫిన్ అయాక కాంప్లానో, బోర్నవిటానో తాగి అరగంట కూడా కూర్చోను... డాన్స్ క్లాసు కెళతాను.. ఆమె ఓ దెయ్యం."

"ఎవరు?"

"ఇంకెవరు? మా డాన్స్ టీచర్..... కళ్ళు తిప్పు, మూతి తిప్పు.... చేతులు అలాక్కాదు ఇలా... అంటూ చంపుకు తినేస్తుంది. ఎనిమిదింటికి ఇంటికొస్తా.. సోఫాలో కూర్చుంటానా... అలాగే నిద్దరొచ్చేస్తుంది. మా మమ్మీ లేపి కూర్చోపెట్టి అన్నం పెడుతుంది.... తిన్నాక హోం వర్కు ... తప్పదుగా.... చేసి మంచం ఎక్కేసరికి మా డాడీ వచ్చేస్తాడు. మంచం మీద నా ప్రక్కన కూర్చుని జనరల్ నాలెడ్జి అంటూ చెప్పుకొస్తాడు... నాకు నిద్ర.... వింటున్నావా అంటుంటాడు మధ్య మధ్యలో.... రాక్షసుడు..."

చెప్పయ్యడం అయిపోయినట్లు అర్చిత చికాగ్గా ముఖం పెట్టింది.

కొద్ది క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాడు డాక్టర్ పవన్.

చేతులకున్న గాజులు ముందుకీ వెనక్కీ జరుపుతూ కూర్చుంది అర్చిత.

"ఓకే బేబీ! హాయిగా పడుకో. నిన్నెవరూ లేపరు. నీకేవన్నా కావలసివస్తే సిస్టర్‌ని పిలువు.. ఓకే!" అని చెప్పి పవన్ కుర్చీలోంచి లేచాడు.

అర్చిత అలాగే వెల్లకిలా పడుకుండిపోయింది మంచం మీద. నవ్వుకుంటూ డాక్టర్ పవన్ ఆమె రూములోంచి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

అర్చిత రూములోంచి డాక్టర్ బయటకి రాగానే వరండాలో ఉన్న అర్చిత తల్లితండ్రులు ఆయన దగ్గరకొచ్చారు.

"డోంట్ వర్రీ!.... పాప పడుకుంది. మీరు నాతో రండి" అన్నాడు.

డాక్టర్ తన రూములోకి వెళ్ళి తన సీట్లో కూర్చుంటూ వాళ్ళని కూర్చోమన్నట్లు కుర్చీలు చూపించాడు.

"కండిషన్ ఏమిటి డాక్టర్?" ఆదుర్దాగా అడిగాడు అర్చిత తండ్రి ప్రభాకరం.

"కంగారు పడాల్సిందేమీ లేదు." చెప్పాడు డాక్టర్ పవన్.

ఆ మాటకు ప్రభాకరం దంపతులు ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

"అదిసరే మిస్టర్ ప్రభాకర్! పాపకి మరీ అంత టైట్ షెడ్యూలు పెట్టేసారేంటి?" అనడిగాడు పవన్.

"టైట్ షెడ్యూలేం ఉంది డాక్టర్?..... అందరూ చేస్తున్నపనే... తనకి టెన్నిస్ ఇష్టం కదాని ప్రాక్టీస్ చేయించాం. స్కేటింగ్ చాలా ఈజ్‌తో చేస్తుంది. కాన్వెంటు చదువు మామూలే... టీ.వీ చూస్తూ గెంతులేస్తుంటే డాన్సు నేర్పిస్తున్నాం... ఇక పడుకునే ముందు పనికిమాలిన కథలెందుకని, జనరల్ నాలెడ్జి విషయాలు చెపుతుంటాము... అప్పుడప్పుడు టేలంట్ టెస్టులకి, కాంపటేషన్లకి పంపుతాం. చాలా బహుమతులు తెచ్చుకుంది కూడాను..." ప్రభాకరం గొప్పగా చెప్పుకొచ్చాడు.

"అక్కడకీ తనకి కావల్సిన డ్రెస్సే కొంటాం. కావల్సిన వన్నీ కొనిపెడతాం...." అర్చిత తల్లి శాంతకుమారి అన్నది.

ఆ ఇద్దరూ చెప్పిన మాటల్ని మనసులో విశ్లేషించుకుంటున్నాడు పవన్.

"ఓకే! పాపని రెండురోజులు ఆసుపత్రిలోనే ఉంచండి. నథింగ్ టు వర్రీ! ఉంటే ఎవరైనా ఒకళ్ళు పాపకు తోడుగా ఉండచ్చు. పాపని సిస్టర్ చూసుకుంటుంది. పాప రూములోకి మీరు వెళ్ళకండి." డాక్టర్ పవన్ చెప్పి సీట్లోంచి లేచాడు.

"హలో బేబీ! ఎలా ఉన్నావ్?" మర్నాడు ఉదయం అర్చిత రూములోకి వస్తూ అడిగాడు డాక్టర్ పవన్.

"ఫైన్ అంకుల్" చెప్పింది అర్చిత మంచం మీద లేచి కూర్చుంటూ.

డాక్టర్ ఆమె కళ్ళూ, నాలుక పరీక్షించాడు.

"రాత్రి బాగా నిద్రపోయావా?" కుర్చీలో కూర్చుంటూ అడిగాడు.

"ఓఁ...బాగా... ...?"

"నిజంగా.... ఎలా?"

"సిస్టర్ చాలాసేపు కథలు చెప్పింది కూడా."

"కథలా? ఏం కథలు?"

"అదే. రాజకుమారుడు... ఎగిరే గుర్రం... బంగారు బాతుగుడ్డూ.... అలాంటి కథలు. "

"నువ్వెప్పుడూ వినలేదా అవి?"

"ఊహూ... మాడాడీ చెబితేగా... ఆకథల్లో ఏం ఉందీ చెత్త... అంటూ జనరల్ నాలెడ్జ్‌గా చెప్పేది..."

"మీ డాడీ చెప్పేది మంచివేగా?!"

"మంచివే.. ఎప్పుడూ అవేనా?... మా ఫ్రెండ్స్ ఎంచక్కా సినిమాలకీ, షికార్లకీ వెళతారు.... నేనెప్పుడూ వెళ్ళను... వెళ్ళినా... డాన్స్‌క్లాసుకి టైమయిపోతుంది.... మళ్ళీ పొద్దునే లేవవు... ఆ టేలెంటు టెస్టుకి ప్రిపేరవ్వాలి.... అంటూ కంగారు పెట్టేస్తారు...."

"మరి నువ్వు చాలా ప్రైజులు తెచ్చుకున్నావు కదా"

అర్చిత మాట్లాడలేదు. ఆ ప్రశ్నకి ఏం సమాధానం చెప్పాలో ఆమెకర్థం కాలేదు. దిక్కులు చూస్తూ కూర్చుండిపోయింది. ఆ రూములోనే ఒక మూలగా అర్చిత తల్లి శాంతకుమారి మౌనంగా నిల్చుని కూతురు చెప్పింది వింటున్నది. సిస్టర్ నవ్వుతూ నిల్చున్నది.

డాక్టర్ పవన్ నవ్వుతూ అర్చిత ముఖంలోకి చూశాడు. అర్చిత ముఖంలో రంగులు మారడం గమనించాడు. "ఎప్పుడూ ప్రైజులు, ప్రైజులు...." విసుగ్గా అనేసి మంచం మీద అటు తిరిగి పడుకుండిపోయింది అర్చిత.

నవ్వుకుంటూనే డాక్టర్ పవన్ లేచి "ఒకే బేబీ రెస్ట్ తీసుకో...." అనేసి వెళ్ళిపోయాడు.

అర్చిత స్వతహాగా తెలివిగల పిల్ల. బొద్దుగానూ కాదు, అలాగని సన్నగా రివటగానూ కాదు, చూడగానే ముచ్చట పడేట్లుంటుంది. పెద్ద కళ్ళు, గుండ్రటి ముఖం.

కోపగించినా, ఇష్టం లేకపోయినా, విసుగుదల వచ్చినా ఆమె ముఖంలో ఇట్టే భావాలు కనిపిస్తాయి. ఏదైనా తొందరగానే గ్రహించే తెలివితేటలు ఉన్నాయి. సాధించాలన్న పట్టుదలా ఉంది.

కూతురిలో టేలెంటు అంటూ ప్రభాకరం ప్రత్యేకంగా గుర్తించలేదు కానీ, ఆమెతో ఏదేదో చేయించెయ్యాలని మాత్రం ఊహించేశాడు. అందుకు న్యూస్ పేపర్‌లో చూసిన రెండు వార్తలు అతన్ని బాగా ఆకర్షించాయి.

అవి - ఓ చిన్నారి చేసిన స్కేటింగ్ విన్యాసాలు, మరో చిన్నారి భరత నాట్య ప్రతిభ! భరతనాట్యం చేసిన అమ్మాయి చూడ చక్కగా మాత్రమే లేదు. ఆ అమ్మాయి కన్నా తన కూతురు అర్చిత చాలా రెట్లు అందంగా ఉంటుందని ప్రభాకరం అనుకున్నాడు. ఒక్క సారిగా చాలా ఆలోచనలు అతని మనసులో మెదిలాయి. "అర్చూ రేపట్నుంచీ నువ్వు ఎర్లీ మార్నింగ్ లేవాలి...." రాత్రి ఆఫీసు నుంచి రాగానే కూతురుతో అన్నాడు ప్రభాకరం.

భార్య శాంతకుమారి, కూతురు అర్చిత ఏమిటన్నట్లు చూశారు.

"పేపర్లో చూడు... ఆ అమ్మాయెవరో స్కేటింగ్ లో ఫస్టట!.... నువ్వూ ప్రాక్టీస్ చెయ్యి అర్చూ....." అన్నాడు.

అర్చితకి అర్థం కాలేదు. నాలుగేళ్ళ కూతుర్ని ప్రభాకరం ఒళ్ళో కూర్చోపెట్టుకుని స్కేటింగ్ గురించి వివరించాడు. చాలా విషయాలు చెప్పాడు.

అర్చిత తెగ సంబరపడిపోయింది. ఆ విషయం వెంటనే వెళ్ళి ఫ్రెండ్స్‌కి చెప్పేయాలని ఆరాటపడిపోయింది. మర్నాడు తెల్లవార్ఝామున ఐదింటికి తల్లి లేపగానే బద్ధకంగా ఉన్నా లేచిపోయింది.

అలా అర్చిత స్కేటింగ్ ప్రాక్టీసు ప్రారంభమయ్యింది. స్కేటింగ్ షూ కాళ్ళకి కట్టుకుని ట్రాక్‌లో జారుతుంటే చాలా సరదాగా, థ్రిల్లింగ్‌గా అనిపించింది. గలగలా నవ్వొచ్చింది. ఇంకా తనలాంటి పిల్లలు, తనకన్నా చిన్నవాళ్ళూ, కాస్త పెద్దవాళ్ళూ ప్రాక్టీసు చేస్తూ పడిపోతూ, ఏడుస్తూ, నవ్వుతూ, తమ దగ్గరికి కోచ్ వచ్చి చెబుతుంటే నిజంగా ఆమెకు సరదాగానే అనిపించింది. తల్లి వారిస్తున్నా, అప్పుడప్పుడు ఇంట్లోనూ అవి కాళ్ళకు వేసుకుని జారడం ఆమెకు చాలా గమ్మత్తుగా అనిపిస్తుంది. మరో ఆర్నెల్లకు స్కేటింగ్ కాంపిటేషన్‌లో అర్చిత ఫస్ట్ ప్రైజు తెచ్చుకుంది.

తర్వాత డాన్సు ప్రాక్టీసుకు పంపించాడు అర్చితని ప్రభాకరం. స్కేటింగ్ అంత సరదాగా లేకపోయినా మొత్తం మీద అదీ మొదట్లో థ్రిల్లింగ్‌గానే అనిపించిందామెకు.

"మీ అమ్మాయి చాలా షార్పండీ. ఒకసారి చెపితే చాలు ఇట్టే గ్రహించేస్తుంది." అని ఒక రోజు డాన్సు టీచర్ చెపుతుంటే ప్రభాకర్ పొంగిపోయాడూ. అర్చితకీ హుషారుగా అనిపించింది.

దాంతో అర్చితకి జనరల్ నాలెడ్జి గురించి చెప్పడం ప్రారంభించాడు ప్రభాకరం. టేలెంటు టెస్ట్‌లకి తీసుకెళ్ళడమూ మొదలు పెట్టాడు. ఓ టెస్టులో ఆమె తొలిసారిగా ద్వితీయ బహుమతి కూడా అందుకుంది. మరో ఆరునెలలు పోయేసరికి ఒక సాంస్కృతిక సంస్థ వార్షికోత్సవ వేడుకల్లో అర్చిత తొలిసారి గజ్జె కట్టింది. జనం చప్పట్లు... పేపర్లో ఫోటోలు ప్రభాకర్‌కి ఏనుగెక్కినంతగా అనిపించింది.

"అర్చూ.... స్కేటింగ్ ఓ.కె!.... డాన్స్ ఒకే!... టేలెంట్ టెస్టులు కొంచెం ఇంప్రూవ్ అవ్వాలి. చూడు చదువులో మాత్రం వెనక పడకూడదు సుమా! అన్నింట్లోనూ నైన్టీస్ తెచ్చుకోవాలి మరి!" ఆ రాత్రి భోజనాలప్పుడు కూతుర్ని హెచ్చరించాడు ప్రభాకరం.

"ఏంటి అర్చూ టెన్నిస్ ప్లే చూస్తున్నావా? నీకంత ఇష్టమా?" తండ్రి మాటలకి వెనక్కి తిరిగి చూసి నవ్వేసింది అర్చిత.

"టెన్నిస్ ప్రాక్టీస్ చేస్తావా?" అనడిగాడు ప్రభాకరం.

అర్చిత ఏం మాట్లాడలేదు. దాదాపు రెండేళ్ళకి పైగా టేలెంట్ టెస్టులు, డాన్సు ప్రోగ్రాంలు - మధ్యలో స్పోర్ట్స్ ఈవెంట్లులో స్కేటింగ్ పోటీలు, మరో ప్రక్క చదువు... ఎందులో వెనక పడ్డా ప్రభాకర్ ఊరుకోడు. భార్యనీ, కూతుర్నీ రెండు రోజులు సతాయిస్తాడు. ఈ రెండేళ్ళలో ఆమె చాలా ప్రైజులు తెచ్చుకుంది. సిటీలో ఏ కార్యక్రమం జరిగినా అర్చితని తీసుకు వెళ్ళి డాన్సు ప్రోగ్రాం ఇప్పిస్తాడు. ఆ సిటీలో, చుట్టు ప్రక్కలా ఏ టేలెంటు టెస్టు జరిగినా ఆమె పాల్గొనవలసిందే

మిగతా పిల్లల్లా ఆడుకోవడం కుదరదు. టీ.వీలో కార్టూన్ షోలు చూడ్డమూ కుదరదు.

"అర్చూ... అయిదయింది. లేమరి.... లేవాలి... ప్రాక్టీసుకు వెళ్ళొద్దూ...." అంటూ రోజూ తండ్రి లేపుతుంటే.... తల్లిని కౌగిలించుకుని పడుకున్న అర్చితకి ఈ మధ్య లేవాలనిపించడం లేదు.

కానీ అర్చిత ఇష్టాఇష్టాలతో నిమిత్తం లేకుండా నిర్ణయాలు జరిగిపోయాయి. టెన్నిస్ ప్రాక్టీసు ఇప్పుడు మరో అదనపు పని అర్చితకు. ఇది మరో కొత్త అనుభూతి. మొదట్లో ఉత్సాహంగానే అనిపించింది.

అలా రెండేళ్ళు గడిచిపోయాయి. అర్చిత ఫిఫ్త్ స్టాండర్డ్ చదువుతోంది. క్వార్టర్లీ పరీక్షల్లో అర్చిత మార్కులు చూసి షాకయ్యాడు ప్రభాకరం. ఒక్క సబ్జెక్టులోనూ ఆమెకు పాసుమార్కు రాలేదు.

"ఇదేంటి అర్చూ...." అన్నాడు కొంచెం కోపంగా.

అర్చిత మాట్లాడలేదు. ప్రశ్న మరోసారి రెట్టించి అడిగాడు. శాంతకుమారి భర్తకు సర్ది చెప్పి అదిక సమస్యకాకుండా చూసింది.

ఆ తర్వాత రెండు మూడు టాలెంటు టెస్టులకు వెళ్ళిన అర్చిత అక్కడా అంతే పేలవంగా చేసి ముఖం వేలాడేసుకుని వచ్చింది. ప్రభాకరానికి చాలాకోపం వచ్చింది. ఇంటికి వచ్చాక కూతుర్ని దండించాడు. నాలుగు దెబ్బలు కూడా వేశాడు.

ఆ రాత్రి శాంతకుమారి కూతుర్ని ఒళ్ళోకి తీసుకుని ఓదార్చింది. అలా ఎందుకు జరిగిందని అనునయంగా అడిగింది. అర్చిత ఏమీ మాట్లాడలేదు. తల్లి ఏవేవో అడుగుతూనే ఉంది. అర్చిత నిద్రలోకి జారుకుంది.

నిద్రపోతున్న కూతురు ముఖంలోకి చూసింది శాంతకుమారి. డాన్స్‌కీ, స్పోర్ట్స్‌కీ, టాలెంటు టెస్టులకీ కూతురు పడుతున్న హైరానా, భర్త ప్రభాకర్ అదిలింపులూ, ఆగ్రహాలు - అన్నీ ఆమె కళ్ళల్లో మెదిలాయి.

"ఈ కార్టూన్ షో చూడనియమ్మా... ప్లీజ్ అమ్మా...." అని అర్చిత బేలగా అడిగిన క్షణాలు గుర్తుకు వచ్చాయి.తల్లిగా ఆమె కళ్ళు చెమర్చాయి.....

అది మొదలు అర్చిత అన్నింటిలోనూ విఫలమవుతూనే ఉంది. హాఫ్‌యర్లీ పరీక్షల్లోనూ అత్తెసరు మార్కులే. ఎలాగో ఫిఫ్త్ గట్టెక్కింది. ప్రభాకరం రోజూ తిడుతున్నాడు. రాను రానూ అర్చిత పరిస్థితి దిగజారింది. స్కూలుకు వెళ్ళి పుస్తకాలు పారేసుకుంటోంది. ఒక రోజు క్యారేజి మర్చిపోయి వచ్చింది. స్కేటింగ్ ఈవెంట్‌కి తీసుకెళితే పడిపోయి దెబ్బలు తగిలించుకు వచ్చింది. కూతురి పరిస్థితికి భయపడి భర్త దగ్గర పోరు పెట్టింది శాంతకుమారి.

"అప్పుడప్పుడూ మా వారితో కలిసి నేనూ తప్పు చేశాను డాక్టర్ గారూ. పేపర్లో ఫోటోలు, ప్రైజులు ఇవే ఆయనకు కనిపించేవి. అంతే కాని పిల్ల ఎంత నలిగిపోతోందో అని ఆయనాలోచించలేదు. పాపం పిచ్చి ముండ ఎంత నలిగిపోయిందో!?... ఇప్పుడు కానీ నాకర్థంకాలేదు డాక్టరుగారూ...." శాంతకుమారి కళ్ళు తుడుచుకుంది.

ఆమె ప్రక్కన కూర్చున్న ప్రభాకర్ డాక్టరు ముఖంలోకి చూశాడు. డాక్టరే పవన్ టేబుల్ మీద పేపర్ వెయిట్‌ని గిరగిరాతిప్పుతున్నాడు. క్షణం పోయాక డాక్టర్ తలెత్తి ప్రభాకర్ కేసి చూశాడు.

ప్రభాకర్ తత్తరపడ్డాడు. అంతలోనే తేరుకుని అన్నాడు: "మంచి తెలివైన పిల్ల. అందుకే అన్నింటిలో ఎంకరేజ్ చేశాను. ప్రైజులు కూడా తెచ్చుకుందిగా మరి!" అంటూ ఇంకా ఏదో చెప్పబోతుండగా డాక్టరే అన్నాడు: "తెలివైన పిల్లే! ఎంకరేజ్ చెయ్యాలి.... కాని ఎంతవరకు? మనపిల్లలు పైపైకి ఎదగాలని మనం కోరుకోవడంలో తప్పులేదు... ఒక అబ్దుల్ కలాం... ఒక కపిల్‌దేవ్... ఒక బిల్‌గేట్స్.... ఒక చిరంజీవి... ఇలా గొప్ప గొప్పవాళ్ళు కావాలని ప్రతి తండ్రి, తల్లీ కోరుకోవాలి. కోరుకోక పోతే అసలు వాళ్ళు పేరెంట్సే కాదు.... కానీ ఒకే వ్యక్తిని పట్టుకుని ఆ అందరూ అయిపోవాలనుకోవడం అత్యాశ... దురాశకూడా. ఆ దురాశతో మనమేం చేస్తున్నామో మనకి తెలియడం లేదు. ఇప్పుడు జరిగిందదే మిస్టర్ ప్రభాకర్!...... ఆ చిన్నారి గుండెమీద మోయలేనంత భారం మోపేశారు. ఆ మాటకొస్తే ఇప్పటి చదువులే అలా ఉన్నాయి. దానికి తోడు మీలాంటి వాళ్ళు తెస్తున్న ఇలాంటి అదనపు వత్తిళ్ళు కొన్ని....."

డాక్టర్ ఆ దంపతులిద్దరివైపూ చూశాడు. వాళ్ళు తలలు వంచుకున్నారు.

"హలో అర్చితా! పాలు తాగావా" ఆమె మంచం దగ్గరగా కుర్చీలాక్కుని, కూర్చుంటూ అడిగాడు డాక్టర్ పవన్.

"ఉహూ! బోర్నవిటా తాగుతాను." లేచి కూర్చుంటూ అంది అర్చిత.

సిస్టర్‌కి పురమాయించాడు డాక్టర్.

"సరే! ఇంతకీ నీకు ఏ గేమ్.... టాలెంటు టెస్టులు.... స్కేటింగ్... టెన్నిస్... డాన్స్... వీటిలో ఏదంటే నీకిష్టం?" నవ్వుతూ అడిగాడు.

ఇంతలో సిస్టర్ బోర్నవిటా తెచ్చి ఇచ్చింది. అదందుకుని ఓ గుక్క తాగి: "నాకు స్కేటింగ్.... ఉహూ కాదు కాదు డాన్స్.... డాన్సంటేనే ఇష్టం..." చెప్పింది అర్చిత.

"ఓ.కే ఇకనుంచి నువ్వు డాన్స్ ఒక్కటే చెయ్యి మిగిలినవన్నీ మానెయ్"

"థాంక్యూ అంకుల్" అని మంచం మీదనుంచి దిగి అమాంతం డాక్టర్ బుగ్గ మీద ముద్దు పెట్టుకుంది అర్చిత.